

Milý čtenáři,

*do rukou se Ti dostává archaický medailon a dopis, sepsaný při příležitosti
mých stých narozenin. Píše ho zde, ve svém rodném domě. Při letané
prohlídce domu jsem u tajné skříňky objevila stříbrný medailon ve tvaru
srdce. Poněvadž měl tento ikonický medailon pro mou rodinu vždy
obrovský význam, rozepisuji zde na těchto řádkách stručnou historii
unikátního medailonku, aby neupadla v zapomnění.*

*Když se moje praprababička Barbora v Osmanicích během prvního roku
vlady milostivého pana krále Františka udávala za svého milého Čosmáše,
dostala od ženicha malý medailonek ve tvaru srdce. Intimní medailonek
stále nosila kolem krku, bylo to to nejvzácnější, co vlastnila.*

*Spolu se odstěhovali do Přýčela, kde hospodařili. Černě devět let čekali na
vytvořené dítě, když se konečně narodila Maruška. Marušce se jako
dívčeti masničin svatební medailon velice líbil, a když si ji namluvil
Jeník ze sousedství, slíbila Barbora své dcerce, že jí cenný medailonek dá
jako věno. I tak se stalo, léta přání 1824 se u kostěte Lu. Barbory v Přýčelu
brali a Maruška jej z rukou dojaté matičky převzala.*

*Maruška s Jeníkem měli spoustu dětí, jen některé se ale dožily dospělosti.
Mezi nimi i má babička Anička. Byla masničina nejoblíbenější,
protože se narodila jako nejmladší, to už bylo za dobrého krále Ferdinanda,
krátce před jeho korunovaci. Už jako malé batole si s inkriminovaným
medailonkem ráda hrávala.*

*A když se pak Anička v Přýčelu udávala za svého dědečka, starý medailon
od své masinky dostala darem. Novomanželé si typický medailonek
odvezli na geunt do Čiměře. To bylo v té době, když do krásného medailonu
nechala babička na znamení své lásky vzpít celé dědečkovo jméno.*

*A to už bylo babičce přes třicet let, když se narodila moje drahá masinka,
křtěná jako Josefa Františka. Babička sama bohužel usmřela dost mladá, a*

matky své dcery Pepičky se nedožila, ukázalo se však, že na ní myšlel můj dědeček a podle babiččina přání uschovaný medailon opatroval. Eť se maminka radovala, když rodinný medailon o svatebním dni spatřila.

Eť já už jsem se narodila ve Vladislavi, tatínek tu byl obuvníkem a elegantní medailonek se přestěhoval s námi. Protože jsem se nikdy nevdala, nádherný medailon nosila celý svůj život maminka na prsou. Maminka mi sice tradiční medailonek odkázala v závěti, do svých rukou se však zapomenutý medailon dostat až neby, když jsem jej objevila ve svém rodném domě.

Et jak tu teď sedím a sepisuji dějiny rodinného šperku, který se dědí od matky na dceru, je mi líto, že linie nepokračuje. Snad tento příběh poskytne alespoň Eťbě potěšení. I když, jak se tak dívám dovnitř do epického medailonu, vidím zde dvě slova. Ale nechybí tomu něco?

Ve Vladislavi 2. července 1989

Marie Blažková